

Jonkun toisen elämä

M. Aropalo

Jonkun toisen elämä

M. Aropalo

Jonkun toisen elämä

© 2021 M. Aropalo

Kannen kuva: Tommi Aropalo

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-5108-4

Helsinki, huhtikuu 2018

Riina katseli hämärtynyttä kevätiltaa parvekkeeltaan. Hänen asuntonsa oli Helsingin Pihlajamäessä sijaitsevassa pitkässä ja matalassa kerrostalossa. Talo oli kivalla paikalla korkealla kalliolla metsikön ympäröimänä. Riinan kaksio oli kolmannessa kerroksessa. Sieltä näkyi kauas Helsingin Vanhankaupunginlahdelle. Tuhannet pienet valopisteet loistivat taloista ja kaduilta. Ilta oli lämpeä ja tyyni. Hänen mieleensä muistui uni, jonka hän oli nähnyt vuosia sitten, asuessaan vielä vanhempiensa luona. Unessa hän oli seissyt juuri tällä tavalla katsomassa ulos pimeään yöhön ja ihmettelemässä kauniita kaupungin valoja. Hänelle oli tullut pehmeä lämpeä ja kodikas olo. Tunne, että oli hyvä juuri näin tässä. Kun hän sitten oli muuttanut tähän asuntoon, hän oli eräänä iltana parvekkeelle mennessään kokenut déjà vu -ilmiön. Tämähän oli juuri se paikka! Juuri se sama näkymä. Ja sama tunne oli vallannut hänet, hän oli kotona. Se oli oikeastaan aika kummallista, sillä asunto oli hänen edesmenneen mumminsa koti. Miksei hän ollut huomannut aikaisemmin, että tämä oli hänen unensa maisema?

Riina ravisti itsensä ulos ajatuksistaan ja siirtyi sisälle. Hän istuutui sohvalle, kääriytyi puuvillaiseen paksuun peitteeseen ja otti mukavan asennon. Teemuki odotti pöydällä juuri sopivasti jäähtyneenä. Riina nosti teesiivilän mukista, vihreän teen lehtien hippusia laskeutui mukin pohjalle. Voisikohan niistä ennustaa, kuten kahvinporoista? Hän hymyili itsekseen ja hörppäisi teetä. Samassa puhelin soi. Hieman harmissaan häiriöstä Riina laski teemukin pöydälle, sipaisi pitkää

punertavaa tukkaansa ja vääntäytyi ylös sohvalta. Hän suunnisti eteiseen lipaston luo, jonka päälle hän oli jättänyt puhelimensa.

- Hei, mitä sinne kuuluu? Riina tunnisti ystävänsä Minnan äänen ja palasi sohvalle. Tästä tulisi pitkä puhelu, kuten Minnan kanssa aina.

Tummanruskea ovi. Riina kopautti oveen rystysillään ja astui sisään odottamatta vastausta. Pieneen huoneeseen oli ahtautunut neljä ihmistä, Riinan työkavereita. Kaikilla oli käsissään kahvi- tai teemuki ja joku selasi päivän lehteä.

- Huomenta, Riina sanoi ja pujotteli ahtauden läpi valkoiselle kaapille, kaivoi sieltä mukinsa ja teepussipakkauksen. Hän kaatoi teevettä mukiin ja avasi nurkkaan nojaavan taittotuolin, istahti alas ja huokaisi.

- Huomenia. Hei kysytäänpäs kysymykset, ennen kuin kukaan ehtii häipyä matkoihinsa! Virpi kahisteli sanomalehteä aikansa ja taittoi vastaukset piiloon. - Minkä maalainen on elektromusiikin taitaja Jean Michel Jarre? Ranskalainen, vastasi Virpi saman tien omaan kysymykseensä.

Riina nyökytteli: - Eiköhän se ranskalainen ole. Muutkin kahviporukan vakiojäsenet mumisivat myöntävästi, joku pelasi varman päälle ja vastasi belgialainen.

- Mikä ihmisen elin tuottaa insuliinia? Virpi jatkoi kysymyksiä.

- Haima! huusi Riina heti. Taas muminaa ja nyökyttelyä.

- Mikä eläin on omul?

- Ööh... mikähän se voisi olla, en ole koskaan kuullutkaan, Saara pyöritteli silmiään. Vastaan lepakko.

- Minä sanon, että se on joku kala, Katri mietti rapsutellen kynnellä suupieltään.

Kysymykset jatkuivat, kunnes kaikki kymmenen oli käyty läpi.

- Jarre oikein, haima oikein, omul on kala... Ei voi olla totta, saimme kaikki oikein! Virpi riemuitsi ja kaiveli lehtipinon alta kynän, jolla merkkasi kalenteriin ison rastin. - Eipä olla saatukaan rastia moneen viikkoon. Tänään oli aika helppoja kysymyksiä.

Riina otti lehden seuraavaksi ja selaili hajamielisesti päivän uutisia. – Ette kyllä usko tätä, mutta olen menossa perjantaina Tavastialle, hän sanoi ohimennen.

- Mitä? Kiljaisi Katri. - Meidän Riinako lähdössä ryypäämään? Vastahan sinä kävit... oliko se nyt 1900-luvun loppupuolella...

- Pöh, Riina hymyili. - Mihinkään ryypäämään ole menossa, menen Minnan kanssa katsomaan yhtä bändiä.

- Ai, mikä siellä on?

- Blue Blood, Riina vastasi.

- En ole kuullutkaan, sanoi Katri.

- En minäkään, Virpi peesasi.

- No, se on joku metallibändi. En ole itsekkään mikään fani, pari kappaletta olen kuullut, mutta en kuitenkaan hirveästi tunne heidän tuotantoaan. Ihan hyvän kuuloista musiikkia. Minna on ihan A-luokan fani ja haluaa ehdottomasti mennä. Ajattelin, että voisihan sitä lähteä seuraksi. Korvatulpat mukaan siltä varalta, että se on ihan kamalaa räimettä ja räminää.

- Etkä sitten lähde kymmeneltä kotiin, Katri komensi. - Kun kerran lähdet jonnekin, olet sitten pilkkuun asti!

Riina pudisteli päätään. - Voi olla, ettei työviikon jälkeen jaksa hirveän myöhään olla. Tosin Minna ei kyllä päästä lähtemään mihinkään ihmisten aikoihin. Se on nähty ennenkin. Toivottavasti sentään ehdin toipua maanantaiksi! Riina kulautti viimeiset teet kupistaan ja nousi ylös.

- Kai tästä on pakko lähteä hommiin. Yhdeksältä alkaa jo kokous. Virpi, Katri ja Saara alkoivat myös keräillä mukejaan ja lähtivät huoneesta.

Timo jäi pöytänsä taakse. Huone oli Timon ja välillä Riina mietti, kärsiikö Timo kovastikin siitä, että joka aamu neljä kälättävää akkaa valtaa huoneen samoina toistuvine juoruineen ja ongelmineen.

Käydään läpi lasten asiat, epäonnistuneet miessuhteet, ärsyttävät esimiehet ja hankalat työtehtävät, kerrotaan viikonlopun menoista, suunnitellaan matkoja ja asunnon vaihtoa. Joku on ostamassa autoa, toinen kallista käsilaukkua. Yleensä Timo istui hiljaa lueskellen sähköpostiaan tai aloitellen töitään. Koskaan hän ei tunnustanut, että hänen huoneensa käyttäminen aamukahvitilana olisi huono asia. Ehkä hän osasi sulkea korvansa ja keskittyä omiin asioihinsa. Ainakin hän sai joka aamu kahvinsa valmiiksi keitettyinä, se oli pieni korvaus huoneen käytöstä.

Riina suuntasi huoneeseensa. Hän sulki oven takanaan, sillä hänellä ei ollut toivoakaan keskittymisestä, jos käytävältä kuuluisi ääniä tai koko ajan silmäkulmasta näkisi jonkun kulkevan ohitse. Hän kirjautui tietokoneelleen ja selaili sähköpostia. Erään postin kohdalla hän rypisti ärsyyntyneenä otsaansa. - Ei voi olla totta, taas tämä tyyppi kyselee samaa asiaa, Riina mutisi harmistuneena itsekseen. Hän kirjoitti jälleen kerran kysyjälle ohjeet siitä, miten erään tietyn tiedoston lähetyksen täytyy hoitaa. – On se nyt kumma, ettei tuokaan voi tallettaa näitä viestejä. Katsoisi sieltä sitten, eikä aina kyselisi uudestaan. Tässä olisi muutakin tekemistä.

Riina vilkaisi kelloa, kokous alkaisi viidentoista minuutin päästä. Hänellä olisi juuri aikaa tulostaa materiaali kokousta varten ja lähteä etsimään oikeaa kokoustilaa suuresta toimistotalosta. Hän silmäili kokouksen esityslistaa ja huokaili syvään. Niin vaikeita asioita. Riina oli ollut talossa ohjelmistosuunnittelijana jo monta vuotta ja vieläkin tuntui, ettei hän osaa juuri mitään. Hänen vastuullaan oli yksi tietojärjestelmäkokonaisuus, sen osalta hän alkoi jo olla kärryillä. Mutta kaikki muu... koko ajan olisi pitänyt opetella uusia järjestelmiä ja ohjelmia. Pitäisi ymmärtää uutta tekniikkaa ja terminologiaa, jota tuntui valuvan sisään ikkunoista ja ovista. Jokainen päivä oli kamppailua epäonnistumisen kuilun reunalla. Vielä Riina ei ollut pahemmin mokannut, mutta varmaan sekin päivä vielä koittaisi. Tällaisessa työssä pienelläkin virheellä saattoi olla valtavat seuraukset. Onneksi ei sentään oltu suoraan vastuussa jonkun hengestä.

Periaatteessa Riina kyllä piti työstään. Hän kirjoitti mielellään erilaisia dokumentteja, pöytäkirjoja, selvityksiä ja käsikirjoja. Hän oli aina pitänyt kirjoittamisesta. Samoin ohjelmointi oli kivaa. Se oli oikeastaan parasta koko työssä. Matemaattisten ongelmien pohtiminen oli haastavaa ja mukavaa. Oli hieno tunne nähdä, kuinka ohjelma pikku hiljaa rakentui ja alkoi toimia. Ylpeänä hän aina luovutti valmiin ohjelman tuotantoon, aivan kuin olisi lähettänyt oman lapsensa maailmalle.

Mutta joskus tuntui, ettei jaksaa. Olisi helppoa olla vaikkapa tiskaajana alakerran lounasravintolassa. Laittaa musiikkia soimaan korvanappeihin ja tunkea astioita koneeseen. Likaiset sisään, puhtaat ulos. Lautaset hyllyihin, tarjottimet tiskikoneeseen... Ei tarvitsisi ajatella mitään muuta kuin omia asioitaan. Tiskaaminen tuskin mietityttäisi bussissa kotimatalla tai tulisi uniin asti.

Riina hymähti ja keräili kokouspaperit kainaloonsa. Otti vielä pari kynää mukaansa ja lähti huoneesta. Tuskin hän kuitenkaan viihtyisi tiskaajana kauaa. Varmaan jo parissa viikossa alkaisi tylsistytään kuoliaaksi. Ja palkkakin olisi niin pieni, että hän joutuisi muuttamaan veneen alle satamaan. Ehkä on kuitenkin parasta mennä kiltisti kokoukseen ja jatkaa uraa tietokoneohjelmien parissa.

Perjantai. Riina tuijotti itseään peilistä. Pitäisi saada naamasta sen näköinen, että kehtaisi lähteä kaupungille. Hän ei yleensä meikannut, eikä ollut kovin taitava siinä. Hän laittoi kasvoilleen ohuelti meikkivoidetta ja luomille hitusen tummaa luomiväriä. Vielä hiukan ripsiväriä ja ehostus sai riittää. Riina ei vain tuntenut oloaan kotoisaksi meikissä. Hänellä oli paha tapa kosketella usein kasvojaan, hieraista silmäkulmaa tai nenänpieltä ajatuksissaan. Ei mikään meikki kestäisi sellaista. Entä sitten hiukset? Riina harjasi tarmokkaasti vastapestyjä hiuksiaan. Laittaisiko niitä ylös vai antaisiko olla vain näin auki? Arkisin Riina useimmiten sitaisi hiuksensa ponnariksi niskaan, siten hiukset pysyivät siistinä, eivätkä roikkuneet tiellä. Nyt hän antoi hiuksensa jäädä vaihteeksi auki. Riina pyörähteli peilin edessä. Vaalean rosan väriset farkut, vaaleanharmaa yksinkertainen pusero ja hopeinen kaulakoru. Hän oli valmis lähtöön.

Riina tapasi Minnan keskustan rautatieasemalla. Minna oli tapansa mukaan upean näköinen. Hän oli pitkä ja hoikka, pitkät ruskeat hiukset oli taitavasti föönattu ja kammattu pöyhkeiksi. Tummat farkut ja vihreä, koristeellinen pusero kruunasivat kokonaisuuden. Ei ihme, että miesten päät kääntyivät Minnan kulkiessa ohi. He lähtivät kävelemään kohti Tavastiaa, rock-klubia, joka oli aivan lähellä asemaa. He olivat liikkeellä hyvissä ajoin, koska eivät halunneet palella jonossa pitkään. Klubin edusta olikin vielä tyhjä ja he pääsivät suoraan sisään. Jätettyään vaatteensa narikkaan, he sukelsivat hämyiseen tilaan, jossa oli jo hyvä ja rento meininki aluillaan. Taustalla soi musiikki, ihmiset hakivat baarista tuoppeja, juttelivat ja nauroivat pienissä porukoissa, jotkut tanssivat keskellä lattiaa.

Riina ja Minna hakivat baaritiskiltä siiderit ja löysivät vapaan pöydän läheltä esiintymislavaa.

- Sitten mennään ajoissa ihan tuohon lavan eteen, että saadaan hyvät paikat, Minna intoili.

Väkeä valui paikalle pikkuhiljaa. Pian Minna jo halusi siirtyä lavan eteen seisomaan. Hiukan ennen kello kymmentä paikka oli jo tupaten täynnä väkeä. Useimmat olivat pukeutuneet goottityyliin. Mustia hameita ja pitsipaitoja naisilla, voimakkaat kajatit silmissä ja kirkkaan punaista tai mustaa huulipunaa. Miehillä niinikään mustia paitoja, mustia farkkuja. Riinasta tuntui, ettei hän oikein kuulunut joukkoon. Yleisö pakkaantui lähemmäs lavaa, Riina ja Minna pitivät pintansa kynnärpäätaatiikalla, ettei heitä jyrättäisi sivuun. Sitten koko sali pimeni. Alkoi kuulua voimistuva ääni *tum tu-tum, tum tu-tum*, valot syttyivät soikaisevina ja Blue Blood ilmestyi lavalle.

- *Can you hear the sound of my heart?*

It beats the last day of my life.

I wasn't so smart that I've noticed your fraud, my wife.

Tomorrow I'll be gone...

Musiikki suorastaan räjähti korville. Rumpali paukutti kuin henkensä edestä, kitaristi räökkäsi soitintansa, basisti oli jo polvillaan lavalla, solisti karjui mikrofoniin. Riina tuijotti silmät selällään ja tunki sormet korviinsa.

- Ei tässä voi olla! Hän kiljui Minnalle.

- Mitä!? Huusi Minna takaisin.

- Tämä on aivan liian kovalla, korvat halkeavat! Riina kirkui. – Menen tuonne taaemmaksi! Hän lähti raivaamaan tietään yleisön läpi pois kaiutinten edestä. Salin takaosasta nousivat portaat parvelle, Riina suuntasi sinne. Parvella olikin hyvin tilaa ja Riina etsi itselleen paikan läheltä reunakaidetta. Siitä näki ja kuuli hyvin, mutta musiikki kuului selvästi pienemmällä volyymillä, kuin alhaalla. Hetken päästä Minna ilmestyi hänen viereensä. - Olit oikeassa, ei siellä voi olla, Minna virnisti.

Seuraava kappale oli rauhallisempi.

- *I lie and wait for you overnight,
if you want to be my queen.*

*You never show up you bitch,
that's what you've always been.*

Riina tuijotti laulajaa kuin hypnoosissa. Hän ei ollut koskaan kuullut niin tummaa ja matalaa ääntä. Mustat pitkät hiukset roikkuivat puoliksi hänen kasvoillaan ja hän näppäili kitaraansa keskittyneenä vain tähän kappaleeseen.

- Eikö John olekin mahtava? Minna kysyi silmät säteillen, ilmeisesti hän huomasi Riinan haltioituneen ilmeen.

- On! Vau mikä ääni! Kyllä naisten sukat pyörivät jaloissa! He nauroivat makeasti ja keskittyivät taas kuuntelemaan.

Kappaleiden joukkoon mahtui paljon sellaisia, joista Riina piti kovasti ja muutama, jotka eivät kolahtaneet ollenkaan. Mutta kokonaisuutena keikka oli hyvä ja mahtava tunnelma yleisössä kruunasi kaiken. Puoli kahdentoista aikaan bändi lopetti, yleisö huusi ja hakkasi käsiään yhteen ja vielä yksi kappale soitettiin encorena.

- Huh huh, ihan mahtavaa! Minna intoili. - Mihinkäs nyt lähdetään?

- Enpä tiedä, täytyy kai tästä lähteä kotiinpäin.

- Et todellakaan lähde! Mennään johonkin vielä ottamaan yhdet.

- Hmh, voi luoja sentään... no jos yhdet... mutta en jaksakaan olla kauhean myöhään sitten! Raskas työviikko takana. Ja eikös sinunkin pitänyt mennä huomenna töihin?

- Ääh, pitää, mutta onneksi menen vasta kymmeneksi.

He hakivat takkinsa narikasta ja poistuivat kadulle.

- Minne mentäisiin? Minna mietti.

- En osaa sanoa, kun en tunne yhtään baareja täällä. Tai hetkinen, mitenäs se siinä Stockmannin takana? Teatteriko sen nimi on? Olen käynyt siinä baarissa kerran ja se oli ihan kiva.

- Pyh, se on sellainen 'hienojen ihmisten' paikka, Minna virnuili. Kävellään nyt kuitenkin siihen suuntaan ja katsotaan jokin kiva pubi siitä läheltä.

Keväinen ilta oli jo pimentynyt, mutta oli vielä yllättävän lämmintä. Riina ja Minna kävelivät Eplanadilla ja haistelivat meritulta Kauppatorin rannassa. Oli mukava vain kuljeskella ja jutella. He eivät olleet nähneet toisiaan moneen viikkoon ja vaikka puhuivatkin usein

puhelimessa, kasvotusten oli aina mukavampi pohdiskella syntyjä syviä. Kaupungilla oli melko rauhallista, kourallinen kulkijoita siellä täällä. Ravintoloista kantautui puheensorinaa ja musiikkia sekä herkullista ruuan tuoksua.

- Alkoi tehdä mieli jotain syötävää, Riina sanoi. - Pitäisikö ottaa tuosta grilliltä mätöt?

- Haha, aina sinä olet syömässä jotain. Mutta kyllä minulle sopii. Pieni yösuolainen tekee aina terää.

He hakivat grilliltä ranskalaisia, jotka oli uitettu ketsupissa ja kurkkusalaatissa. Ei mikään loistava makuelämys, mutta suolaisena ja rasvaisena täydellinen baari-illan välipala. Eväät käsissään he jatkoivat kuljeskelua ympäri keskustaa. Lähellä Senaatintoria he vihdoon pujahtivat pieneen irlantilaispubiin, joka vaikutti juuri sopivan hämyiseltä ja rauhalliselta kahdenkeskiseen maailmanparannukseen. He ostivat juomat ja katselivat ympärilleen vapaata pöytää etsien.

- Ei voi olla totta! Minna sanoi kuiskaten, mutta selvästi aivan tohkeissaan. - Katso tuonne nurkkalooshiin!

Riina kurkotteli kaulaansa, mutta ei oikein nähnyt seinäkkeen yli.

- Mitä? Onko siellä joku tuttu?

- Ne on ne! Minna ei meinannut pysyä nahoissaan.

- Ketkä ne? Riina alkoi jo ärtyä Minnan salaperäisyydestä.

- Bändin pojat! Ne ovat kaikki tuolla! Mennään pyytämään nimmarit!

- Mitä?! Eikä mennä! Nyt ihan oikeasti, ei todellakaan mennä, Minna hei. Minä lähden kotiin, jos änkeät sinne, ei niitä voi mennä häiritsemään. Riina roikkui Minnan paidan hihassa, mutta turhaan. Minna ryysyi jo kohti nurkkapöytää. Riinan ei auttanut kuin mennä perässä.

- *Hi, I'm sorry to disturb you, but could I have your autograph? You had a great gig, we were there.*

Riina seiso i Minnan takana arkaillen ja ihmetteli tämän rohkeutta mennä puhumaan ventovieraille ja vieläpä englanniksi. Riina ei olisi millään kehdannut, vaikka ei hänenkään kielitaidossaan mitään vikaa ollut.

- *Oh, sure*, kuului vastaus ja miehet kirjoittivat vuorotellen nimensä Minnan ojentamaan bändin postikorttiin.

- Riina tässä haluaa myös nimmarit, Minna jatkoi englanniksi. Riina punastui ja pyöritteli salaa silmiään, mutta tuli hiukan lähemmäksi. Hänellä ei ollut korttia, mutta keikan pääsylippu sai kelvata. Hän ojensi sen saaden nimikirjoitukset.

- *Why don't you sit with us to this moment, there doesn't seem to be free seats?* Eräs bändin jäsenistä kysyi.

Riina pudisteli päätään pahoittelevasti, mutta ei ehtinyt kuin avata suunsa kiittääkseen ja kieltäytyäkseen kohteliaasti, kun Minna oli jo iloisesti ottanut kutsun vastaan ja työtyi istumaan toiselle pöydän vieressä olevista penkeistä.

Riina manasi mielessään ystävänsä. Heidänhän piti jutella kahdestaan! Ja nyt he ovat joidenkin tuiki tuntemattomien bändiläisten pöydässä. Miten noloa! Riina ei takuulla kehtaisi sanoa sanaakaan.

- Minä olen Minna ja tässä on ystäväni Riina, Minna esitteli. Miehet kättelivät kummatkin tytöt ja esittäytyivät niinikään.

- John. Solistin puheääni oli aivan yhtä matala kuin lauluäänikin.

- Keith.

- Mike, hauska tavata.

- Eric.

- Yövyttekö tässä jossakin lähellä, vai miten eksyitte tällaiseen pikkupaikkaan? Minna uteli ensimmäiseksi.

- Asumme hotelli Kämpissä. Se on tuossa aivan kulman takana, Mike vastasi.

- Ahaa, tiedän kyllä sen. Hienoin hotelli koko kaupungissa, Minna hymyili.

- Ihan kelvollinen, John virnisteli. - Tosin minibarissa ei ollut sellaista hyvää suomalaista makkaraa, jota olisimme halunneet. Kaviaaria ja samppanjaa kyllä löytyi. Pitää varmaankin valittaa hotellin johtajalle.

Keskustelu jatkui vilkkaasti. Eniten äänessä tuntuivat olevan Minna ja Mike, joka vaikutti porukan puheliaimmalta jäseneltä. Riina ihmetteli, miten hyvin juttu tuntui luistavan, aivan kuin bändin miehet olisivat aivan ketä tahansa taviksia lähikuppilasta, joiden kanssa heitetään herjaa perjantai-illan ratoksi. Toisaalta, ihmisiähän hekin vain olivat. Ehkä heistä oli mukavaa jutella ihan arkipäiväisiä juttuja. Ainakin

täällä he saivat istua suhteellisen rauhassa. Suomessa paparazzit eivät juosseet perässä ja fanitkin olivat yleensä suht maltillisia..

- Oletpa sinä hiljainen. Puhutko ollenkaan englantia? John kysyi yhtäkkiä katsoen Riinaa hätkähdyttävän sinisillä silmillään.

- Öö, kyllä... kyllä puhun... Olen vain ujo, Riina hymyili hämillään.

- Pidotko keikasta? John jatkoi.

- Tottakai, oikein upeaa. En ole aikaisemmin paljon kuullut musiikkianne, mutta tykkäsin kyllä.

- Oliko joku kappaleista erityisesti mieleen?

- Hmm... hitaat kappaleet olivat eniten minun makuuni. Ehkä eniten pidin siitä ihan ensimmäisestä.

- Se oli *The Last heartbeats*. Millaista musiikkia yleensä kuuntelet?

- Vähän kaikenlaista. En yleensä fanita mitään yhtä bändiä, tykkään monenlaisesta. Viime aikoina olen kuunnellut U2:sta, Eminemiä, suomalaisia naisartistejä, pidän suomalaisesta musiikista yleensäkin. Tykkään kyllä metallista ja heivistäkin, Rammstein esimerkiksi on hyvä.

- Mielenkiintoista, et oikeastaan näytä hevimusiikin ystävältä, John hymyili.

Riina naurahti. - Niin no, kai minulla pitäisi olla enemmän mustaa päällä ja paljon meikkiä.

- Noin on aivan hyvä, John iski silmää. - Mukavaa vaihtelua, kun näkee yleisössä muutakin väriä kuin mustaa.

- Lähdetäänkö johonkin muualle? Onko täällä joku paikka, jota voisitte suositella? Mike kysyi väliin.

- Joko olette käyneet jääbaarissa? Sinne kaikki turistit yleensä viedään. Siellä on seinät, baaritiskit ja penkit kaikki tehty jäästä ja sisällä on aina pakkasta. Se on tässä ihan lähellä, Minna selosti.

- Kuulostaa todella mielenkiintoiselta, voitteko viedä meidät sinne? Mike kysyi.

- Tottakai, mutta minun täytyy kyllä sitten lähteä kotiin. Kello on jo yli yksi ja minulla on huomenna töitä. Minna vaikutti todella harmistuneelta siitä, ettei voinut olla myöhempään. Hän työskenteli sairaanhoitajana dementia kodissa, eikä tullut kysymykseenkään, että

Tuiki tavallinen ujoikko suomityttö Riina ihastuu
ulkomaalaiseen rokkitähteen. He tapailevat aluksi
Suomessa ja Riina vie miehen katsomaan Helsingin
nähtävyyksiä ja mökkeilemään järven rannalle.
Kun ihastus alkaa näyttää vakavalta, Riina lähtee
miehen luokse New Yorkiin. Iso omena ei olekaan
kaikille kovin makeaa purtavaa, vaan Riina elää kuin
jonkun toisen elämää. Hän kokee yksinäisyyttä ja
ulkopuolisuutta, vaikka mies parhaansa mukaan yrittää
ehdiä esittelemään tyttöystävälle arkeaan. Onko
lopputuloksena 'Happily ever after' vai jotakin ihan
muuta?

